

Pauli Selkee

Apostolien päivä Matt. 16:13-19

Parkanon kirkko 16.7. 2017

- sisältää kannanoton kirkon avioliittokantaan

ELÄMÄN TÄRKEIN ASIA

1. Elämän tärkein asia

Mikä on sinun elämäsi tärkein asia? Ihmisen elämässä on monta tärkeää asiaa. Sellaisia ovat esimerkiksi perhe, työ, ystävät ja raha-asiat. Jos joutuu olemaan pitkään työttömänä siitä muodostuu yleensä raskas taakka. Mutta minkään näistä asioista ei tule olla elämän tärkein asia. Ihmisen yksi piirre on olla etsijä. Löytöretkeilijät etsivät maantieteellisesti uusia alueita.

Tieteiden tutkijat etsivät uusia oivalluksia, jotka avaavat merkittäviä näkökulmia todellisuuteen. Keksivät esimerkiksi vaikkapa uusia lääkkeitä. Ihminen etsii elämälleen myös tarkoitusta, mutta löytääkö hän? Omasta mielestään hän voi löytää sellaisen vaikkapa budhalaisuudesta.

Mutta kristillisen uskon kannalta katsoen ihminen ei löydä alkuperäistä ja oikeaa tarkoitusta elämälleen ilman Kristusta. Ihminen voi siis mielestään löytää uskonnollisenkin tarkoituksen mutta se on väärä ilman Kristusta. Monenlaista väärää hengellisyyttä onkin liikkeellä. Esimerkiksi televisiossa. (kuten selvännäkijöiden markkinointia)

Ihmisellä on sisäinen kaipuu Luojansa luokse. Mutta synti aiheuttaa ongelman miten löytää Jumala. Kun pimeässä etsii on vaikea, jopa mahdoton, löytää. Juuri siksi Kristus etsii ihmistä. Näin evankeliumit kertovat. Pietarin hän oli kutsunut oppilaakseen, ja nyt oli aika kysyä: ”Kuka minä teidän mielestänne olen?” Pietari vastasi: ”Sinä olet Messias, elävän Jumalan poika.”

Kauanko Kristus etsii? Vertauksessa eksyneestä lampaasta hän sanoi, ”etsii, kunnes löytää”. (Luuk. 15:4) Tämä on rohkaiseva lupaus. Pietari tiesi olevansa syntinen pyhän edessä, sillä kerrankin hän säikähti Jeesuksen ihmeteon kohdalla sanoen: ”Mene pois minun luotani, Herra! Minä olen syntinen mies.”. (Luuk. 5:8)

Näin saatat sinäkin tuntea luissasi ja ytimissäsi Kaikkivaltiaan pyhyyden edessä. Hyvä uutinen on, ettei ihmisen syntisyys ole este Kristukselle. Itse asiassa hän tuli juuri sellaisia varten. Eikä muunlaisia Jumalan silmissä olekaan. Osa ihmisistä ei vain tunne tilaansa.

Synti ajatellaan monesti vain tietynlaisiksi teoiksi. Varsinaisesti on kuitenkin kyse sydämen luopumisesta elävästä Jumalasta. Elää erossa Luojastaan. Sellaiselle ja meille kaikille Jeesus tahtoo muistuttaa: ”Mitä hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa omakseen koko maailman mutta menettää sielunsa? Millä ihminen voi ostaa sielunsa takaisin?” (Matt. 18:26)

Kuule mitä Jeesus sanoi Pietarille, hänen tunnustuksen jälkeen, sillä niin hän tahtoo sanoa sinullekin: ”Autuas sinä olet, Simon, Joonan poika.” Ja toisaalla: ”Älä pelkää. Tästä lähtien sinä olet ihmisten kalastaja.” Kristus hyväksyy ystävikseen syntisiä ja varustaa heidät seuraajikseen.

Mikä on siis elämämme tärkein asia? Pietari ilmaisi sen tunnustuksessaan. Vanhan Katekismuksen sanoin: Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja Jumalan lapseksi pääseminen on elämämme kallein asia.” (Kohta 1)

2. Pietarin Kristus-tunnustus – alku laajemmille uskontunnustuksille

Pietarin tunnustus, ”Sinä olet messias elävän Jumalan poika.” ilmaisee kristillisen uskon perustan. Perustan. Paavali sanoo: ”Perustus on jo laskettu, ja se on Jeesus Kristus. Muuta perustusta ei kukaan voi laskea.” (1. Kor. 3:11)

Pietarin apostolinen tunnustus ilmaisee ytimekkäästi uskomme olennaisimman asian. Kirkon uskon. Mistä kirkko saa tietoa Jumalasta? Kirkko saa tietoa Jumalan Hänen pyhästä sanastaan, Raamatusta, joka on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta. (2. Piet. 1:21)

Sillä tavalla me tiedämme jotain suuresta Jumalasta, koska hän on itse meille kertonut. Kristillisen kirkon eri vaiheissa Pietarin-tunnustusta on ikään kuin rullattu enemmän auki.

Näin on syntynyt apostolinen uskontunnustus, joka opettaa tunnustamaan uskon kolmiyhteiseen Jumalaan. On tärkeä tietää, että uskontunnustus toimii kaiken opetuksen arviointiperustana.

Uskontunnustuksilla on ollut kaksi tehtävää: ilmaista oikea usko ja toisaalta torjua harhaopit. Näin on yhä tänä päivänäkin. Jos joku opettaa vastoin sitä, tulee hälytyskellojen soida ja kovaa. Silloin opettajana ei ole hyvä paimen vaan vaarallinen susi. On totta, että pappikin voi sanoa vahingossa väärin, mutta niin keskeisiä asioita vastaan ei toki yleensä vahingossa opeteta.

Itse asiassa luterilaiselta papilta odotetaan apostolista tunnustustakin enemmän. Kirkollamme on olemassa Tunnustuskirjat.

Jokainen pappi on juhlallisessa, mutta hyvin vakavassa hetkessä ollut Jumalan pyhien kasvojen edessä tuomiokirkon alttarilla, ja siellä luvannut opettaa niiden mukaisesti. Niissä käydään rajankäyntiä suhteessa Rooman kirkkoon (sen opetus on jossain määrin parantunut sitten 1500-luvun), mutta siellä on meillekin paljon ajankohtaista, hyvää asiaa. Tunnustuskirjamme rakentuvat apostolisen uskontunnustuksen ja muiden vanhojen tunnustusten varaan. Niissä on siis rullattu auki enemmän ja Pietarin ja Paavalin tunnustuksia.

Moni meistä lukee hengellisiä kirjoja, ja se on varmasti hyvä asia jos kirjat ovat hyviä. Mutta jos ne ovat huonompia edellyttää, että lukija osaa erottaa mikä on huonoa. Kun ensi kerran harkitset minkä hengellisen kirjan lukisit ehdotan Tunnustuskirjoista, Augsburgin tunnustusta ja Lutherin Katekismuksia. Ne ovat varmasti hyviä ja luotettavia. Niistä oppii ja rohkaistuu. Ne kirkastavat sydämellesi Kristusta. Antavat sielullesi rauhaa.

Tänään on apostolien päivä. He asettivat seurakuntiin pastoreita, joiden tuli huolehtia hengellisestä opetuksesta. Apostolinen oppi takaa todellisen Kristuksen armon säilymisen, lohduttaa sielua ja rohkaisee kristittyä. Evankeliumissa Pietari sai apostolina taivasten valtakunnan avaimet. ”Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet. Minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä sinä vapautat maan päällä, se on myös taivaissa vapautettu.” (Matt. 16:19)

Mitä tämä tarkoittaa?

Avainten valtaa käyttävät erityisesti pastorit. Kertaamme Katekismuksesta opetuksen ripistä. ”Rippi sisältää kaksi osaa: ensiksi tunnustetaan synnit, ja toiseksi otetaan ripittäjältä vastaan

synninpäästö eli anteeksianto, ikään kuin sen lausuisi Jumala itse. Sitä ei saa lainkaan epäillä, vaan on uskottava lujasti, että synnit siten on annettu anteeksi taivaassa, Jumalan edessä.”

Tämä ei perustu kenenkään omaan voimaan, kenelläkään ihmisellä ei sellaisia voimia eikä valtuuksia olen. Vaan siihen, että Jeesus on antanut valtuutuksen.

Rippi on hyvä tapa hoitaa uskonelämää. Siksi tänäänkin meillä oli (messun) aluksi rippi.

Avain valtaa käytämme, kun julistamme syntejä anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Pastori on valtuutettu tähän tehtävään seurakunnassa. Mutta on tärkeä tietää, että maallikollakin on oikeus julistaa syntejä anteeksi yksityisissä tilanteissa. Esimerkiksi kodissa, jos sitä pyydetään.

Siis sinulla myös on tämä oikeus. Olet erittäin tärkeä ja arvokas, kuninkaallisen papiston jäsen. (1. Piet. 2:9) Näin voidaan vapauttaa ihmisiä.

Jotta apostolinen evankeliumi kuuluu, tarvitaan julistajia. Paavali kirjoittaa: ”Kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Kuinka he voivat kuulla ellei kukaan julista? Kuinka kukaan voi julistaa, ellei häntä ole lähetetty? Onhan kirjoitettu: ”Kuinka ihanat ovat ilosanoman tuojan askeleet!”” Tämän vuoksi tarvitaan niitä jotka keskittyvät julistamaan Kristuksen pelastusteosta, syntien anteeksiannosta ja pääsystä taivaan kotiin.

3. Kirkon tunnustusta tarvitsee puolustaa

Historian vaikeina ja raskaina aikoina kirkon viran merkitys nousee erityisesti esiin. Näin kävi alkukirkon kohdatessa Rooman valtakunnan vainoja.

Pastorit vietiin usein ensin koska heitä pidettiin vaarallisina. Heille lopullinen auktoriteetti ei ollut maallinen valta vaan Jumalan sana. Maallikot ovat melko pitkälle voineet säilyä anonyymeinä, mutta vihityn viranhaltijan on täytynyt laittaa itsensä likoon.

1930-luvun Saksassa juutalaisvainot alkoivat. Saksan evankelisessa kirkossa (kirkkojen liitto, josta vuonna 1933 kansallissosialistien vaikutuksesta syntyi Saksan evankelinen kirkko) alkoi kirkkotaistelu. Monet uudelle johtajalle, Hitlerille, kuuliaiset voimat tahtoivat vallata kirkon sisältäpäin. Ovelasti.

Tuohon aikaan liittyy monia tapahtumia. Eräs sellainen oli kansallinen kirkolliskokous, josta luterilaisen marttyyripapin *Dietrich Bonhoefferin* elämäkerrassa sanotaan:

”Siellä oli ylivoimaisesti eniten saksalaisia kristittyjä (vaikutusryhmän nimi, tahtoi tuoda natsi-ideologian kirkkoon, ja muuttaa erittäin näkyvästi kaiken), ja 80 prosenttia kokousedustajista oli pukeutunut natsiuniformun ruskeaan paitaan, joten kokous tuli tunnetuksi ruskeana kirkolliskokouksena.” (Metaxas, s. 201)

”Kenties kaikkein pahaenteisin oli kirkolliskokouksen julistus, että tästä lähin jokaisen uuden pastorin edellytettiin pappisvihkimyksessä vannovan valalla ”palvelevansa” Adolf Hitleriä.” (s. 250) Näin siis tuossa kirjassa näitä tapahtumia kerrataan.

Miten papit toimivat sitten?

Vain pieni osa papistosta oli valmis näkyvään vastarintaan Hitleriä kohtaan. Sen hinta oli luonnollisesti kova. Vuonna 1935 vallatun kirkon tilalle muodostetun Tunnustuskirkon pastorit lukivat Hitlerin vaatimuksia vastustavan Barmenin julistuksen (eräänlainen sen ajan uskontunnustus) saarnatuoleista. Yli 700 pastoria vietiin sen jälkeen. Heidät pidätettiin.

Apostolien päivä muistuttaa meitä, että apostolisen uskon säilyttäminen vaatii kirkolta paitsi oikeaa opetusta myös harhojen torjumista. Voimme pohtia mielessämme onko nykyaikana jotain tällaisia asioita, jotka uhkaavat kirkon uskoa. Eivät ehkä ihan sillä tavalla kuin silloin, mutta onko tällaisia asioita?

Minun mielestäni: on. Niitä on moniakin. Yksi on sellainen, että avioliitto-opetus pyritään muuttamaan yhteiskunnan mukaiseksi eli sukupuolineutraaliksi. Että tuolla alttarillakin vihitään miespareja ja naispareja. Tämä on monien tavoite. Itse olen ymmärtänyt pyhät kirjoitukset siten kuin ne yhä ymmärretään isoissa kirkoissa. Idän kirkossa ja roomalais-katolisessa kirkossa, ja monissa muissa. Ja koko historian ajan on ymmärretty.

Neljäs ja kuudes käsky opettavat avioliittoa miehen ja naisen liittona. Siksi ajattelen, että tätä asiaa tulee myös puolustaa. Siinä ei ole mitään hävettävää, vaikka moni niin ajattelee. Paine kasvaa, moni mukautuu. Kehotan sinua pohtimaan, mitä tästä ajattelet?

Helppo olisi keskittyä vain positiiviseen ja myönteiseen, mutta Paavalikin torjui suorasanaisesti harhoja, Rooman vainoissa kristityt sanoivat ”ei” Keisarin vaatimuksille, ja Saksan kirkkostaistelustakin arvostamme nyt niitä, jotka asettuivat vastarintaan. Kirkkoa on puolustettava, sillä me olemme kirkko. Kuka muu se on? Me se olemme: Kristus ja me (kaikki Kristukseen turvaavat). Jos me emme sitä puolusta, niin sitten sellaiset yhteiskunnan voimat, jotka tahtovat muuttaa kirkon saavat tahtonsa läpi.

Tulevaisuudesta emme tiedä. Siksi on erityisen tärkeää, että uskovat seurakuntalaiset ottavat vastuuta kirkon asioista. Tule vaikka ensi kerralla kun on seurakuntavaalit (2018) ehdolle ja ryhdy luottamushenkilöksi. Vaikuta asioihin. Se on hyvä tapa palvella. Voisitko juuri sinä asettua ehkä ensi kerralla ehdolle? Näihin ajatuksiin haluan päättää tämän monenlaisia tunnelmia herättävän, apostolien päivän, saarnan.

- Metaxas, Erik. Bonhoeffer. Pastori, marttyyri, näkijä, vakooja. Oikeamielinen ei-juutalainen vs. kolmas valtakunta. Kirjapaino Jaarli. Päivä Osakeyhtiö. Hämeenlinna. 2013.